

Geboorte (klein)kind rakelt oude zaken op

DE LASTIGE SCHOONMOEDER

Vera is moeder van vier kinderen. Sinds de geboorte van haar jongste zoontje heeft ze boze gevoelens richting haar schoonmoeder. Gevoelens die ze zelf niet begrijpt. Ze maakt een afspraak bij reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele en wil weten: is schoonmama echt zo vervelend of laten emoties uit een vorig leven zich nog gelden?

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Vera stuurt me een e-mail: 'Ik wil een consult bij jou om aan een groot obstakel (voor mij) te werken. Ik heb goede raad nodig en inzicht in een bepaalde situatie.' We maken een afspraak. Vera is een actieve, jonge vrouw en moeder van vier kleine kinderen. De relatie met haar partner wankelt, de verhouding met haar schoonmoeder is slecht. Ze vertelt wat haar dwarszit: "Mijn man en ik schelen vijftien jaar. Hij heeft dominante karaktertrekken, net als mijn vader. In ons huwelijk ben ik me erg gaan aanpassen om een goede vrouw voor hem te zijn. Dat maakt me opstandig en verdrietig." Na de geboorte van haar jongste zoontje krijgt Vera intense haatgevoelens richting haar schoonmoeder. Ze zegt: "Ik begrijp het zelf niet, maar die gevoelens zijn er, en ze zijn heftig. Ik wil niet dat zij mijn kindje vasthoudt en ik haat het als ze zegt dat het 'haar kleinkindje' is. Ik smijt haar wenskaarten zelfs weg en doe er alles aan om het contact te vermijden." Ze ratelt door: "Net voor de geboorte van mijn zoontje zag ik een film over het leven van keizerin Sissi. Ik reageerde enorm fel toen Sissi in die film haar kind aan haar schoonmoeder moest afgeven en het niet meer mocht zien. Mijn man bekeek me met grote ogen toen ik zo kwaad en zo vol verdriet op die film reageerde."

Jaloezie

Ik zie beelden van kasteelvertrekken die middeleeuws aandoen. Lege en koude, grote zalen. Gangen, vloeren en muren van blauwgrijs hardsteen. Hier en daar wandtapijten ter verfraaiing van de kil aandoende ruimtes. Gobelins in prachtig groen en blauw, met afbeeldingen van jachtaferelen, mensen te paard, flora en fauna. Eenvoudig meubilair in kamers en zalen. Vera: "We zijn nu anderhalf jaar verder. Mijn zoontje is gek van mijn schoonmama en zij is goed voor hem. Maar ik

blijf jaloers op de band die tussen hen bestaat. Ik wil niet toelaten dat zij hem liefde geeft. Dat voelt bedreigend aan. Als zij in de buurt is, blijf ik op mijn hoede. Het liefst blijf ik met alle kindjes thuis, veilig in ons nestje." Intussen puzzel ik met opeenvolgende beelden die ik paranormaal waarneem. Indrukken die horen bij een vorig leven van Vera waarin andere problemen spelen dan die ze nu heeft met haar partner en schoonmoeder. Wel zijn gelijkenissen groot tussen vroeger en nu op relationeel en emotioneel gebied. De beelden die ik zie, horen bij het leven van een jonge vrouw met een vader die zijn vrouw en kinderen de wet voorschrijft. Een huwelijk, een zwangerschap en een geboorte, een kind dat ze niet bij zich mag houden. Ik vat dat oude verhaal samen en bespreek met Vera wat er destijds gaande was. Met Vera's goedkeuring laat ik hieronder enkele passages zien uit de therapeutische schrijfpodrachten, die ze thuis maakte na haar afspraak bij mij.

De baby móet een jongen zijn!

Ik ben vergeten in welk jaar het was. Waarschijnlijk had ik toen ook geen idee in welk jaar we waren, omdat ik pas veertien jaar oud was. Ik woonde met mijn familie in een kasteel, ergens midden in het Europa van nu. Ik was de oudste van mijn zusjes en werd uitgetrouwde aan een jongeman. Ik was mijn vader dankbaar voor die goede keuze.

Al gauw werd ik zwanger. Die maanden waren heerlijk. Op het einde van de zwangerschap kreeg ik angst. Als de baby een meisje zou zijn, mocht ik het niet houden. Het eerste kind móest een jongen zijn! Ik wilde er niet te veel aandacht aan geven, in de hoop dat het een jongen zou zijn en ik mijn baby kon houden. De vrouw die in het geval van een meisje mijn kind zou gaan opvoeden, haatte ik al. Ik zag hoe ze zich voorbereidde op de komst van de kleine. Daarvoor verwenste ik haar; ik kon enkel hopen dat het een jongen zou zijn. Maar het werd een meisje. Mijn verdriet was zo groot toen ze mijn kindje van me wegnamen!

Ik kon het niet begrijpen, niet aanvaarden dat het zo moest gaan. Ik heb mijn vader gesmeekt, maar hij veranderde niet van gedachten. Niets kon hem doen veranderen. Ik bevond me tegenover een man met een sterke wil. Uit protest, omdat ik zo niet meer wilde leven, heb ik me in mijn kamer opgesloten en wilde ik niet meer eten om aan te tonen dat ik er niet mee akkoord ging. Ik haatte mijn vader, omdat hij mijn kind afnam!

Zoveel onbegrip. Hij hield toch van mij? Hoe kon hij me dit aandoen?

Mijn zusjes en moeder kwamen af en toe langs. Mijn moeder was erg bezorgd om me. Ik hoopte dat zij mijn vader van gedachten kon doen veranderen, maar nee, het bleef zo. Ik ben gestorven, met haat naar mijn vader toe. >

*'Ik haat het als mijn
schoonmoeder zegt dat het
"haar kleinkindje" is'*

(*) Een min of minne (ook wel voedster, zoogster of baker genoemd) is een vrouw die het kind van een ander, meestal tegen inwoning of vergoeding, borstvoeding geeft. In diverse perioden in de geschiedenis was het gebruikelijk dat vrouwen uit de adel of bourgeoisie het geven van borstvoeding overlieten aan hun min. De eerstgeborene moest in verband met erfrecht vaak een jongen zijn.

Dominante vader

Mijn kindje was in goede handen, dat weet ik. Het doet me juist haten, te weten dat die andere vrouw mijn meisje mocht verzorgen, voeden, liefhebben in mijn plaats, terwijl ik de moeder was. En mijn mama heeft enorm veel pijn geleden door mij met zoveel verdriet te zien. Mijn vader hield zich enkel aan zijn principes. Had hij zijn hart laten spreken, dan had hij anders beslist. Ik voelde me door hem in de steek gelaten. En mijn man was nog te jong om me te helpen. Ook hij moest luisteren naar mijn vader. Trouwens, zijn ouders stonden achter de beslissing van mijn vader. Ik weet dat het de normale gang van zaken was in die tijd, maar ik kon mijn hart niet verloochenen. Ik vraag me af hoe ik mijn vader ooit kan vergeven, omdat hij voor mij echt de verkeerde keuze heeft gemaakt.

Ik heb er dagen over nagedacht. Ik begrijp nu wel de andere kant van de situatie. Mijn vader was maar een mens die werd opgevoed met principes, in een maatschappij van wat hoorde en niet hoorde, losstaand van wat je hart zei. Het heeft hem ook geraakt dat ik ben gestorven, want hij hield van me. De rare gevoelens die ik had, zijn minder scherp geworden. Ik wil dit voorbije leven afsluiten. Ik heb in gedachten met mijn papa van toen een gesprek gehad, zonder boosheid en angst.

In diezelfde week kwam ik in een hevige discussie terecht met mijn partner van nu over de opvoeding van onze vier kinderen. Ik voelde me niet gerespecteerd in mijn mening en daardoor erg verdrietig. Ik wilde enkel slapen, niet meer leven... omdat ik voelde dat ik zo weinig over de opvoeding van onze kinderen te zeggen had. Dat gevoel duurde een hele dag, eer ik inzag dat ik hetzelfde deed als vroeger. Vanaf het moment dat ik dat gevoel herkende, viel het weg.

Aanvulling

Ik vroeg Vera of ze de tekst van dit artikel wilde lezen voor akkoord. Ze mailde dat het goed was en voegde toe: *Het kasteel waar ik toen in woonde voelde effectief leeg, koud en vochtig aan. Er waren toortsen aan de muren, trappen die al draaiend naar boven gingen. Ik zie me daar soms nog op lopen, in lange klederdracht. Over mijn papa toen... ik was de oudste, maar ook zijn lieveling. Ik wist dat.*

Ik wist dat ik een streepje voor had op de andere kinderen. En ik genoot hiervan. Om die reden ging ik als kind op de schoot van mijn papa zitten en genoot van zijn aandacht. Ik hield veel van mijn vader en had veel vertrouwen in hem dat hij erom gaf dat ik gelukkig was. Vandaar dat ik blij was met de goede keuze voor mijn partner en huwelijk. En het onbegrip dat hij mij mijn kind liet ontnemen.

Negatieve gevoelens naar mijn schoonmoeder van nu had ik vooral omdat ze mijn zoontje wilde vertroetelen. Ik was constant op mijn hoede en wanneer ze hem wilde oppakken, zorgde ik er telkens voor dat ik haar net voor was. En zo viel het ook mijn man niet op. Borstvoeding geven is lang een keuze geweest om hem bij mij te houden. Ik kon - wanneer ik het wilde - me met mijn zoon afzonderen. Mijn schoonmoeder kon niet wachten om hem eens een flesje te geven. Ik dacht toen: 'dat nooit!'

Andere kijk op relatie

Relaties uit voorbije levens uitpluizen kan inzicht geven en probleemoplossend werken. Vera's verhouding tot haar schoonmoeder verbeterde in rap tempo na ons gesprek. Wanneer schoonmama nu op de kleinkinderen past, is het niet langer alsof een middeleeuwse min (*) er met Vera's baby van door gaat. De dominante kasteelvader deed Vera terugdenken aan haar huidige jeugd met een enigszins overheersende vader. Vera koos voor een huwelijk met een partner die wat dominantie betreft op haar eigen vader lijkt.

Enige tijd na het consult woog Vera voors en tegens af. Wilde ze de onevenwichtige relatie met haar partner laten voortbestaan? Zaken in haar leven meer zelf gaan bepalen of steeds laten bepalen door anderen? Haar update: "Ik ben bij mijn man weggegaan. We hadden geen echte relatie meer. Hij kan niet aanvaarden wie ik ben. Dat is spijtig, maar wel goed om mijn leven in eigen handen te nemen. Ik ben het waard dat een man optimaal van me houdt en dat ik mezelf gelukkig kan voelen binnen een relatie. Ik heb een huis gevonden, een crèche voor de kinderen en ik werk als zelfstandige."

Ik ben trots op de keuze die Vera gemaakt heeft. •